

скжпоцѣнната колесница и хубавото лице на Евфориона направиха публиката да трепери на мѣстото си. Това сѣкашъ не бѣ човѣкъ, а Аполонъ отъ планината Олимпъ. И когато всички хукнаха да бѣгатъ, Евфорионъ на колесницата изглеждаше като сжщински ангелъ, съ разперени крила, който лети съ свѣткавична бързина; хламидата му, надиплена и изкусно вързана прѣзъ рамо, се вѣеше въ въздуха, като крилата на орелъ. Конкурентитѣ трѣбваше три пжти да обиколятъ хиподрома. Литнали, като птици, не можахме вече да различимъ, кой пада, кой става, кой бѣга напредъ. Облакъ отъ прахъ покри цѣлото мѣсто. Токо чухъ гласътъ на сждията:

„Евфорионъ, отъ Атина, Леократовъ синъ, побѣди!“

Публиката оглушително заплѣска и похвали нашия приятелъ. Ние съ Теогена се спуснахме и го поздравихме съ побѣдата. Името на Евфориона като вихъръ се понесе въ устата на зрителитѣ, а и дѣцата съ радостъ крѣскаха къмъ него . . .

Послѣдваха подиръ това и други игри и надварвания, ала ние вече не земахме участие. Имаше надскачане, хвърляне дискъ, хвърляне олова топка, джиритъ и т. н. Най-сетнѣ дойдоха опаснитѣ упражнения: борба, бой съ юмруци и ританици. Тия състезания не бѣха добри за гледане. Отъ борцитѣ постоянно течеше кръвъ: уста, носъ, уши, лице — всичко това се разбиваше, израняваше и окървяваше. Макаръ законътъ да забраняваше убиването на противника, ала често се случваше, щото разпалени атлети, пехливани и бойци убиваха неволно противницитѣ си. Изобщо зрѣлището бѣше кърваво и женитѣ, момичетата и повечето отъ публиката не обичаха да ги гледатъ.